

Greiner Mórné Szakszervezeti Igazolványa (1940)

Ez az édesanyám szakszervezeti igazolványa. Anyámban nagyon nagy tudásszomj, kíváncsiság, a világ felé nyitottság volt. Nagyon törekvő, nagyon ambiciózus, nagyon szorgalmas és a szellemi értékeket fontosnak tartó ember volt. A nagyapám nagyon büszke volt rá, hogy ő az első tanult ember a családban. Nagyon-nagyon különleges ember volt, és ha mondjuk, ötven évvel később születik, vagy ne adj isten, nyolcvan évvel, akkor egész biztos, hogy jelentős ember lett volna belőle, számomra így is az volt. A közélet iránt érdeklődött, szakszervezeti bizalmi volt egészen addig, amíg dolgozott, 1955-56-ig, nem tudom pontosan. Rendszeres véradó volt, kitüntetése is volt mint véradónak. Anyukám mindig is sokat adott rá, hogy amit csinál, az tökéletes legyen. Zoknistoppolástól a főzésen keresztül, ő egy nagyon precíz, pedáns asszony volt, nagyon sok ambícióval. Ha leült keresztretjvényt fejteni, mert például öregkorában nagyon sok keresztretjvényt fejtett, akkor körülrakta magát lexikonokkal, verseskötetekkel, amik kellettek a retjvényfejtéshez. Mindig azt mondta, hogy karban kell tartani az agyamat, mert nem akarok meghülyülni és elbutulni. Mindig azt mondta, hogy olyan borzasztó, hogy körülöttem a barátnőim vagy meghaltak, vagy meghülyültek. Én nem akarok erre a sorsra kerülni. Anyukám minden évben kapott tőlem a születésnapjára két színházbérletet azzal, hogy mindig hívjon el valakit. Például mind a két sógornőjével nagyon jó barátságban volt, azokat szokta hívni. Ha meg nem volt partner, akkor én mentem vele. Még nyolcvanhárom éves korában is, egy héttel a halála előtt színházban volt. Emlékszem, hogy a Madách Színházba vettem neki bérletet, és kijött a színházból, és azt mondta: 'Te, fiam, én még nem voltam az új metróon, a mozgólépcsőn.' Ott állt meg a színház előtt a busz, ami hazavitt volna, de ő azt mondta, hogy sétáljunk el a Nemzeti Színházig, menjünk metróval haza, mert szeretné a mozgólépcsőt kipróbálni.